

Sygn. akt II K 372/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Zabrze – Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Sierocińska

Protokolant: Anna Stanowska

przy udziale Prokuratora Aleksandry Sikory

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 10 września 2019r., 12 listopada 2019r., 28 stycznia 2020 r. , 09 marca 2020 r., 21 sierpnia 2020 r., 25 września 2020r., 3 listopada 2020r. 15 grudnia 2020r. i 19 stycznia 2021r.

sprawy

S. P. (1) (P.), urodzonego (...) w R., syna B. i A.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 14 lutego 2018 roku do 31 marca 2018 roku w Z., znęcał się fizycznie nad swoją konkubinę B. K. (1) poprzez bicie pięściami po rękach i nogach, uderzenie w twarz i kopnięcie oraz psychicznie poprzez wyzywanie słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 sierpnia 2011r. sygn. akt VI K 249/11 za umyślne przestępstwo podobne na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 marca 2013r. sygn. akt VI K 584/12 w okresie od 17 czerwca 2012r. do 15 grudnia 2013r., **tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

II. w okresie od 14 lutego 2018 roku do 31 marca 2018 roku w Z. znęcał się psychicznie nad sześciolatkiem K. K. (1) – synem B. K. (1) poprzez wyzywanie słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, zabranianie jedzenia oraz wyrzucanie i palenie zabawek, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 sierpnia 2011r. sygn. akt VI K 249/11 za umyślne przestępstwo podobne na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 marca 2013r. sygn. akt VI K 584/12 w okresie od 17 czerwca 2012r. do 15 grudnia 2013r., **tj. o przestępstwo z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

III. w okresie od kwietnia 2018 roku do 24 grudnia 2018 roku w Z. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził B. K. (1), że porwie jej dziecko, zniszczy ją i zgotuje jej piekło, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione oraz w tym samym czasie i miejscu uporczywie nękał B. K. (1) poprzez dzwonienie, nachodzenie i zaczepianie podczas spacerów z synem, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 sierpnia 2011r. sygn. akt VI K 249/11 za umyślne przestępstwo podobne na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 marca 2013r. sygn. akt VI K 584/12 w okresie od 17 czerwca 2012r. do 15 grudnia 2013r., **tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. i z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.**

orzeka

1. uznaje oskarżonego **S. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie I tj. występku z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 207 § 1 k.k. skazuje go na karę **4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności**;
2. uznaje oskarżonego **S. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie II, przy czym przyjmuje, że pokrzywdzony K. W. był osobą nieporadną ze względu na wiek i stan psychiczny tj. występku z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 207 § 1a k.k. skazuje go na karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;
3. uznaje oskarżonego **S. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie III tj. występku z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 190a § 1 k.k. przy zast. art. 57b k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę **7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;
4. na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wyżej w punktach 1 – 3 kary pozbawienia wolności i orzeka wobec oskarżonego **S. P. (1)** karę łączną w wymiarze **10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**;
5. na mocy art. 41a § 1 i § 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego **S. P. (1)** środek karny w postaci zakazu kontaktowania oraz zbliżania się do pokrzywdzonych B. K. (1) i K. W. na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów za wyjątkiem sytuacji związanych z wykonywaniem ograniczonej władzy rodzicielskiej nad na małoletnią J. K. - P. okres **3 (trzech) lat**;
6. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 1.136,52 zł (jednego tysiąca stu trzydziestu sześciu złotych i 52/100), w tym VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w charakterze kuratora dla małoletniego pokrzywdzonego K. W.;
7. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego S. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, obejmujące wydatki w kwocie 1.461,95 zł (jednego tysiąca czterystu sześćdziesięciu jeden złotych i 95/100) i opłatę w kwocie 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 372/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie			

rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżeni	Czyny przypisane oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	S. P. (1) ur. w dniu (...) w R. syn B. i A.	I. w okresie od 14 lutego 2018 roku do 31 marca 2018 roku w Z., znęcał się fizycznie nad swoją konkubiną B. K. (1) poprzez bicie pięściami po rękach i nogach, uderzenie w twarz i kopnięcie oraz psychicznie poprzez wyzywanie słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 sierpnia 2011r. sygn. akt VI K 249/11 za umyślne przestępstwo podobne na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 marca 2013r. sygn. akt VI K	

584/12 w okresie od 17 czerwca 2012r. do 15 grudnia 2013r. tj. przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od 14 lutego 2018 roku do 31 marca 2018 roku w Z. znęcał się psychicznie nad sześciolatkiem K. W. - synem B. K. (1) przy czym pokrzywdzony był osobą nieporadną ze względu na wiek i stan psychiczny poprzez wyzywanie słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, zabranianie jedzenia oraz wyrzucanie i palenie zabawek, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 sierpnia 2011r. sygn. akt VI K 249/11 za umyślne przestępstwo podobne na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 marca 2013r. sygn. akt VI K 584/12 w okresie od 17 czerwca 2012r. do 15 grudnia 2013r. tj. przestępstwo z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w okresie od kwietnia 2018 roku do 24 grudnia 2018 roku w Z. w krótkich odstępach

czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził B. K. (1), że porwie jej dziecko, zniszczy ją i zgotuje jej piekło, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione oraz w tym samym czasie i miejscu uporczywie nękał B. K. (1) poprzez dzwonienie, nachodzenie i zaczepianie podczas spacerów z synem, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 sierpnia 2011r. sygn. akt VI K 249/11 za umyślne przestępstwo podobne na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 marca 2013r. sygn. akt VI K 584/12 w okresie od 17 czerwca 2012r. do 15 grudnia 2013r. tj. przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. i z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Poznanie przez pokrzywdzoną B. K. (1) oskarżonego S. P. (1) w noc Sylwestrową 2017/2018r. Nawiązanie bliskich relacji między oskarżonym, a pokrzywdzoną i wspólne zamieszkanie u pokrzywdzonej razem z jej małoletnim 6 – letnim synem K. W. chorym na autyzm i epilepsję. Pozostawanie przez oskarżonego i pokrzywdzoną w nieformalnym związku (konkubinacie) od początku lutego 2018r. Wspólne prowadzenie gospodarstwa domowego.</p>	<p>zeznania pokrzywdzonej B. K. (1)</p>	<p>k.3 – 4, 27 – 28, 37, 130 – 131</p>	
<p>zeznania M. W.</p>	<p>k.10 – 11, 137 – 138</p>		
<p>zeznania A. W. (1)</p>	<p>k.13 – 14, 138 – 139</p>		
<p>zeznania B. K. (2)</p>	<p>k. 23 – 25, 139.</p>		
<p>zeznania A. W. (2)</p>	<p>k.39 – 40, 145 – 146</p>		
<p>W dniu 14 lutego 2018r. uderzenie przez oskarżonego S. P. (1) pokrzywdzoną w twarz oraz kierowanie wobec niej wulgarnych słów w sytuacji, gdy odmówiła uprawiania z nim seksu.</p> <p>W połowie miesiąca lutego 2018r. początek</p>	<p>zeznania pokrzywdzonej B. K. (1)</p>	<p>k.3 – 4, 27 – 28, 37, 130 – 131</p>	

<p>negatywnych zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonej B. K. (1) wyrażających się wszczynaniem awantur, w trakcie których oskarżony kierował wobec pokrzywdzonej wulgarne słowa, krytykował jej zachowanie, kierował pretensje o błahe sprawy, a także stosował przemoc w postaci bicia pięściami po rękach i nogach.</p> <p>Negatywne zachowania oskarżonego wobec małoletniego K. W. polegające na wyzywaniu słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, zabranianiu jedzenia oraz wyrzucaniu i paleniu zabawek.</p> <p>Ograniczanie przez oskarżonego pokrzywdzonej B. K. (1) kontaktów z przyjaciółkami i rodziną, a także ograniczanie wydatków na zakupy spożywcze.</p> <p>Wyprowadzenie się oskarżonego S. P. (2) z mieszkania pokrzywdzonej około 31 marca 2018r. poprzedzone awanturą, w trakcie której oskarżony uderzył pokrzywdzoną.</p>			
zeznania M. W.	k.10 – 11, 137 - 138		
zeznania A. W. (1)	k.13 – 14, 138 - 139		
zeznania B. K. (2)	k. 23 – 25, 139.		

zeznania A. W. (2)	k.39 – 40, 145 - 146		
zeznania A. S.	k.50 – 51, 160 - 161		
<p>Kierowanie przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej B. K. (1) gróźb, że porwie jej dziecko, zniszczy ją i zgotuje jej piekło, które to groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione w okresie od kwietnia 2018 roku do 24 grudnia 2018 roku.</p> <p>Mające miejsce w tym samym czasie uporczywe nękanie przez oskarżonego B. K. (1) poprzez dzwonienie, wysyłanie jej wiadomości tekstowych, nachodzenie jej i zaczepianie podczas spacerów z synem. Zachowania te wzbudziły u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia.</p>	zeznania pokrzywdzonej B. K. (1)	k.3 – 4, 27 – 28, 37, 130 – 131	
zeznania M. W.	k.10 – 11, 137 - 138		
zeznania A. W. (1)	k.13 – 14, 138 - 139		
zeznania B. K. (2)	k. 23 – 25, 139.		
zeznania A. W. (2)	k.39 – 40 145 - 146		

wydruk wiadomości tekstowych	k. 4 - 28		
W dniu 8 października 2018r. narodziny wspólnego dziecka oskarżonego i pokrzywdzonej J. P. (1).	odpis wyroku	k. 152	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	S. P. (1)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Bezpodstawne pomawianie go przez pokrzywdzoną o zachowania opisane w zarzutach spowodowane negatywnym wpływem koleżanek A. W. (2) i M. W..	wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1)	k.33 – 34, 129 – 130.	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

	<p>zeznania pokrzywdzonej B. K. (1)</p>	<p>Zeznania pokrzywdzonej sąd ocenił jako wiarygodne i przez to zasługujące na uwzględnienie. Są one rzeczowe i przekonywujące. Znajdują także potwierdzenie w relacji świadków: A. W. (1), M. W., A. W. (2), B. K. (2) i A. S. oraz wydruku wiadomości tekstowych kierowanych przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Wymowa zeznań pokrzywdzonej wskazuje, że sytuacja w jakiej się znalazła wiążąc się niewątpliwie bardzo szybko i zapewne nieco pochopnie z oskarżonym oraz mając przy tym nadzieję na stworzenie normalnej rodziny dla syna K. była bardzo trudna. Zachowania, których oskarżony się dopuszczał wobec niej stanowiły niewątpliwie wyraz przewagi i dominacji na nią i synem K.. Jak wynika z relacji świadka od połowy lutego 2018r. (tzw. (...) – co faktycznie mogło utkwić w pamięci) zachowanie oskarżonego było już karygodne. Awantury w trakcie których oskarżony stosował wobec pokrzywdzonej przemoc oraz kierował wobec niej wulgarne słowa stanowiły przejawy znęcania się nad nią. Podobnie zresztą ocenić trzeba opisywane przez B. K. (1) zachowania oskarżonego wobec K.. Jak wynika z jej relacji</p>	
--	---	--	--

nazywał dziecko w sposób wulgarny m. in. „mały debil”, niszczył i zabierał mu zabawki oraz zabraniał jedzenia. Zważywszy na fakt, że K. był zaledwie 6 letnim autystycznym dzieckiem zachowania te zasługują na wyjątkowo negatywną ocenę. Zresztą nie tylko z zeznań pokrzywdzonej, ale i także A. W. (1), M. W., czy też B. K. (2) wynika, że chłopiec bał się oskarżonego. Podkreślić przy tym należy, że o zachowaniach tych pokrzywdzona mówiła swoim koleżankom, siostrze, a następnie pracownikowi (...) u A. W. (1). To ostatnia będąca przecież osobą zupełnie obcą z racji wykonywanych czynności zawodowych zaczęła pomagać pokrzywdzonej w odzyskaniu równowagi psychicznej. Nadto, widząc treść przesyłanych przez oskarżonego do pokrzywdzonej wiadomości, jak również szkalujących ją pism uświadomiła ją o karygodności zachowań mających miejsce ze strony oskarżonego wobec niej. Zauważyć bowiem trzeba, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa pokrzywdzona złożyła dopiero w dniu 13 listopada 2018r, a zatem po urodzeniu córeczki J. kiedy była nękana przez oskarżonego. Dalej wskazać trzeba, że relacja

B. K. (1) znajduje także potwierdzenie w zeznaniach M. W., która między innymi wskazała, że widziała u niej zapuchniętą twarz i siniaka na nodze, jak również B. K. (2) podającej, że widziała siniaki u siostry na rękach i nogach, zaś pokrzywdzona mówiła jej, że pobił ją S.. W identycznym tonie wypowiedziały się także A. W. (2) i A. S., które widziały siniaki u pokrzywdzonej. Wszystkie te relacje wraz z zeznaniami samej pokrzywdzonej tworzą w ocenie sądu spójną całość. Kolejną przesłanką świadcząca o wiarygodności zeznań pokrzywdzonej jest ich obiektywizm. Zauważyć trzeba, że pokrzywdzona składając zeznania nie obciążała oskarżonego ponad miarę wskazując przykładowo cyt: „K. nigdy nie uderzył”. Gdyby pokrzywdzona chciała faktycznie bezpodstawnie obciążyć oskarżonego to do swojej relacji mogła wprowadzić drastyczne zachowania wobec syna, czego jednak nie uczyniła. W ocenie sądu świadczy to o autentyczności i prawdziwości jej relacji. Dlatego też sąd uznał, że zeznania pokrzywdzonej są wiarygodne i zasługują na uwzględnienie. Nie znalazł przy tym sąd okoliczności, które mogłyby podważać szczerłość bądź

		autentyczność wersji pokrzywdzonej.	
	zeznania świadka A. W. (1)	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka albowiem w ocenie sądu cechuje je obiektywizm i rzeczowość. Przede wszystkim podkreślić trzeba, że świadek była dla pokrzywdzonej osobą zasadniczo obcą, która nawiązała z nią kontakt w ramach swoich obowiązków zawodowych z ramienia (...) - u w Z.. Tym samym nie była w ogóle zainteresowana wynikiem niniejszego postępowania. Jak wynika z relacji świadka A. W. (1) wielokrotnie rozmawiała z pokrzywdzoną, która opowiadała jej jak wyglądała relacja z oskarżonym, której zresztą opis był identyczny z przedstawionym później w toku postępowania karnego. Co istotne, świadek widziała wiadomości tekstowe kierowane przez oskarżonego do pokrzywdzonej oraz emocje której jej towarzyszyły, jak również małoletniemu K.. Mając powyższe na uwadze sąd uwzględnił zeznania świadka w całości.	
	zeznania świadka M. W.	W zakresie wskazanego świadka przede wszystkim wskazać trzeba, że świadek będąca bliską znajomą pokrzywdzonej przekazała nie tylko	

		<p>okoliczności o których mówiła jej pokrzywdzona, ale także miała możliwość poczynienia osobistych postrzeżeń. Istotne w relacji świadka są jej twierdzenia, że widziała u pokrzywdzonej siniaki oraz, że B. K. (1) mając dość sytuacji z oskarżonej schroniła się u niej. Opisany przez świadka stan emocjonalny pokrzywdzonej, jej obawa przed oskarżonym, a wręcz strach w pełni korelują z zeznaniami samej pokrzywdzonej. Zresztą podobne zachowania świadek opisała także jeśli chodzi o K., który ewidentnie bał się oskarżonego. Istotne w relacji świadka jest także i to, że zasadniczo o karygodnych zachowaniach oskarżonego dowiedziała się już pod koniec ich relacji, kiedy to pokrzywdzona potrzebowała pomocy. Świadek widziała także zachowanie syna pokrzywdzonej K., który określał oskarżonego jako „brzydkiego pana, który mu zabrania”. Sąd nie miał zastrzeżeń do zeznań świadka. Nie znalazł przy tym sąd okoliczności, które mogłyby podważać szczerłość bądź autentyczność relacji świadka.</p>	
	<p>zeznania świadka B. K. (2)</p>	<p>Jako wiarygodne sąd ocenił zeznania siostry pokrzywdzonej B. K.</p>	

		<p>(2), która spójnie z relacją pokrzywdzonej opisała jej związek z oskarżonym. Świadek wskazała, że początkowo związek pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżonym układał się dobrze, przy czym po pewnym czasie zaczęło dochodzić do karygodnych zachowań. Podkreślić przy tym trzeba, że świadek nie tylko widziała u pokrzywdzonej siniaki, ale także jasno wskazał na stan emocjonalny siostry, a w szczególności to, że poważnie obawiała się ona oskarżonego. Wg świadka pokrzywdzona obawiała się nie tylko o siebie ale także o dzieci, a zwłaszcza J., której porwaniem groził oskarżony. Wymowa zeznań świadka, w szczególności odnośnie zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonej w trakcie związku, jak również po jego zakończeniu tj nachodzenie jej, grożenie i nękanie oraz opis zachowań wobec K. w pełni koreluje z wersją przedstawioną w trakcie procesu przez B. K. (1). Uderzające w zeznaniach świadka jest także o to, że świadek szczerze wskazała, że nigdy nie lubiła oskarżonego. Autentycznie podała także, że obecnie ma lepszy i większy kontakt z siostrą.</p>	
	zeznania świadka	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, która w	

	A. W. (2)	<p>identycznym tonie jak wskazani wyżej świadkowie wypowiedziała się o związku oskarżonego z pokrzywdzoną. Jakkolwiek świadek naocznie nie zaobserwowała karygodnych zachowań oskarżonego wobec konkubiny i K., to jednak przyznała, że widziała u B. K. (1) siniaka na nodze, jak również, że opowiadała jej ona o karygodnych zachowaniach oskarżonego wobec pokrzywdzonej i jej syna. Świadek widziała także wiadomości tekstowe kierowane przez oskarżonego do pokrzywdzonej wskazując, że ta realnie obawiała się jego gróźb. Oceniając zeznania świadka za szczere i korelujące z omówionymi wyżej zeznaniami, z którymi tworzą spójną całość sąd relację świadka uwzględnił.</p>	
	zeznania świadka A. S.	<p>Sąd nie miał zastrzeżeń do zeznań świadka, która kiedyś była bliska przyjaciółką pokrzywdzonej. Otóż depozycje świadka jasno wskazują, że niejednokrotnie widziała u pokrzywdzonej zasinienia w okolicach nóg oraz widziała wiadomości tekstowe z pogrózkami. Świadek wskazała także, że pokrzywdzona opowiadał jej, że oskarżony „mścił</p>	

		się fizycznie i psychicznie nad nią i K.”. Wymowa zeznań świadka w pełni koreluje z omówionymi wyżej dowodami tworząc spójną całość.	
	opinia sądowo psychiatryczna –	Sąd przyjął w całości opinie biegłych psychiatrów lek. med. M. i lek. med. U. O.. W konsekwentnych co do argumentacji i stanowczych we wnioskach opiniach biegli wykluczyli u oskarżonego wszelkie okoliczności mogące znosić lub chociażby ograniczać jego poczytalność. Analiza opinii przekonuje, że opinia jest rzetelna, fachowa i przekonująca a przy tym konsekwentna co do argumentacji i stanowcza we wnioskach. Strony nie podniosły żadnych rzeczowych argumentów, które skutecznie podważyłyby trafność ustaleń biegłych psychiatrów. Nie stwierdził także sąd z urzędu, by przy wydawaniu opinii biegli dopuścili się jakichkolwiek błędów metodologicznych lub, by zaniedbali sprawdzenia jakichkolwiek okoliczności mających znaczenie dla wniosków opinii. Wobec powyższego, sąd przyjął omawianą opinię w całości.	
	opinia sądowo psychologiczna –	Sąd przyjął w całości opinię biegłego psychologa S. C.	

		dotyczącą możliwości przesłuchania małoletniego K. W. w toku procesu. Biegła po przeprowadzonych czynnościach obejmujących analizę akt sprawy i dokumentacji leczenia pokrzywdzonego wypowiedziała się co do kwestii wymagających wiadomości specjalnych z zakresu psychologii, a poczynione wnioski w sposób przekonujący uzasadniła. Opinia sporządzona przez biegłą jest szczegółowa, precyzyjna i logiczna. Biegła przy wydawaniu opinii nie popełniła żadnych błędów metodologicznych, nie popadła w jakiegokolwiek sprzeczności ani nie wykroczyła przy opiniowaniu poza zakres swoich kompetencji zawodowych.	
	wydruk wiadomości tekstowych	Jego autentyczność i prawdziwość nie budziła wątpliwości. Nie był też przez strony kwestionowany.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

	wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1)	<p>Wersja zaprezentowana przez oskarżonego S. P. (1) pozostaje w opozycji do uznanego przez sąd jako wiarygodny materiału dowodowego zaprezentowanego i omówionego wyżej. Przeczy jej bowiem relacja pokrzywdzonej B. K. (1) wsparta zresztą zeznaniami świadków, w szczególności M. W., A. W. (2), A. W. (1), B. K. (2) i A. S.. W żadnym wypadku sądu nie przekonują twierdzenia oskarżonego sprowadzającego się to tego, by pokrzywdzona obciążała go na skutek wpływu koleżanek. Otóż zauważyć trzeba, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa pokrzywdzona złożyła po rozmowach z pracownikiem socjalnym (...) A. W. (1), która na początku ciąży rozpoczęła z nią współpracę. Relacja świadka A. W. (1) zresztą jasno i jednoznacznie oddaje stan psychiczny w którym wówczas znajdowała się pokrzywdzona. Właśnie świadek W. będąca przecież dla pokrzywdzonej zupełnie obcą i niezainteresowaną wynikiem sprawy osobą widziała treść wiadomości tekstowych kierowanych przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej oraz obserwował jej zachowanie i reakcje na powyższe. Świadek pomagała pokrzywdzonej</p>	
--	-----------------------------------	---	--

także w załatwianiu formalnych spraw z uwagi na jej niezaradność, a także w tym, by ona i K. rozstali otoczeni odpowiednią opieką psychologiczną. W tym stanie rzeczy nie jest prawdopodobnym, by właśnie taka w pewnym sensie „nieporadna” B. K. (1) bezpodstawnie obciążyła oskarżonego i złożyła zawiadomienie. Idąc dalej trudno także przyjąć, że zrobiła to - jak twierdzi oskarżony - pod wpływem czy też naciskiem swoich koleżanek albowiem osoby te były wobec oskarżonego osobami obcymi i trudno znaleźć jakikolwiek powód uzasadniający takie działanie. Zresztą bezpodstawne obciążanie innej osoby, nakłanianie do tego, czy też zeznanie nieprawdy są zachowaniami skutkującymi odpowiedzialnością karną. Trudno przyjąć, że nie mając żadnego powodu osoby te ryzykowałyby pociągnięcie ich do takiej odpowiedzialności. Wreszcie wskazać trzeba, że z relacji pokrzywdzonej jasno wynika, że o karalnych zachowaniach swojego partnera S. P. (1) wobec siebie i małoletniego syna K. informowała najbliższe jej osoby tj. przyjaciółki, siostrę, a także później pracownika socjalnego, a ostatecznie Policję. Jest zatem

nieprawdopodobnym, by kilkakrotnie pokrzywdzona wprowadzała organy ścigania w błąd, czy też przedstawiała fałszywe relacje bliskim przyjaciółkom, siostrze, czy też pracownikowi socjalnemu, tym bardziej, że osoby te w całości potwierdziły jej relację. Zresztą wskazać trzeba, że przestępstwo znęcania się należy do kategorii przestępstw, które odbywają się w tzw. „czterech ścianach” i najczęściej brak jest naocznych, bezpośrednich świadków tych zachowań. Dlatego też zupełnie zrozumiałym w okolicznościach sprawy jest to, że najbardziej miarodajnym źródłem dowodowym są relacje samej pokrzywdzonej, której wersja pozostaje w oczywistej sprzeczności z twierdzeniami oskarżonego. Oczywiście oceniając materiał dowodowy sąd miał na uwadze także relacje świadków D. W., A. K., G. G., J. Z., E. L., R. P., A. P. i S. P. (3), którzy przedstawiali oskarżonego w bardzo korzystnym świetle. Niemniej jednak uznał sąd, że relacje tych świadków w większości stanowią wyraz ich subiektywnych ocen i zasłyszanych informacji, niż rzeczywistych informacji o faktach. Dlatego też w ocenie sądu zeznania tych świadków

		<p>nie deprecjonują twierdzeń pokrzywdzonej B. K. (1). Zresztą wersji oskarżonego przeczą także znajdujące się aktach wiadomości tekstowe kierowane przez niego do pokrzywdzonej, a których wymowa jasno i jednoznacznie wskazuje na negatywny i wręcz naganny stosunek oskarżonego do pokrzywdzonej B. K. (1). Oceny tej nie zmienia podnoszony przez oskarżonego fakt, że interesował się ciążą i chciał się cyt: „dogadać w sprawie dziecka”. Otóż analiza treści tych wiadomości nie prowadzi bynajmniej do wniosku, że były one wyrazem troski, a wręcz przeciwnie wskazuje na negatywne nastawienie oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Dlatego też sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1) w których neguje swoją winę w zakresie zarzucanego mu czynu są niewiarygodne i nie zasługują na uwzględnienie.</p>	
	<p>zeznania świadka D. W.</p>	<p>Zeznania świadka nie miały znaczenia dla sprawy albowiem świadek ten nie posiadał żadnej wiedzy istotnej dla rozstrzygnięcia. Relacja świadka dotyczyła właściwe zachowania małoletniego K. oraz konfliktu z żoną M. W..</p>	

	<p>zeznania świadka</p> <p>A. K.</p>	<p>Zeznania świadka mają drugorzędne znaczenie dla sprawy albowiem w większości stanowiły one wyraz subiektywnych ocen świadka (obecnie utrzymującej bliskie koleżeńskie relacje z oskarżonym) niż obiektywnych informacji o faktach.</p>	
	<p>zeznania świadków: G. G. J. Z. E. L. R. P.</p>	<p>Odnosząc się do zeznań wskazanych świadków zasygnalizować trzeba, że osoby te nie były świadkami zdarzeń będących przedmiotem sprawy. Miały one kontakt z oskarżonym z ramienia Fundacji (...), a ich wiedza o związku oskarżonego z pokrzywdzoną pochodzi jedynie z jego relacji. Ich pozytywne oceny zachowania oskarżonego w czasie współpracy z Fundacją nie podważają jednak poczynionych wyżej ustaleń. Zważyć bowiem trzeba, że w istocie depozycje świadków są ich subiektywnymi ocenami, a nie rzeczywistymi informacjami o faktach.</p>	
	<p>zeznania świadków A. P. i S. P.</p>	<p>Dokonując oceny zeznań wskazanych świadków sąd miał na uwadze, że są one osobami najbliższymi dla oskarżonego tj. jego siostrami . Zupełnie zrozumiałym jest to, że starały się przedstawić oskarżonego w korzystnym świetle. Jednocześnie jednak wskazać trzeba, że ich</p>	

		wiedza o przedmiocie sprawy była znikoma, zaś ich depozycje sprowadzały się do oceny brata, jego starań o kontakt z dzieckiem i w większości stanowiły ich subiektywne oceny. Dlatego też relacje te nie miały w sprawie większego znaczenia.	
	zeznania świadków: K. K. (4) N. D. – Kozik	Zeznania świadków były obojętne dla sprawy albowiem świadkowie nie posiadali żadnej istotnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wiedzy.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
x	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1.	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
<p>Dokonując kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu S. P. (1) sąd uznał, iż przypisane mu względem konkubiny B. K. (1) zachowania tj. bicie pięściami po rękach i nogach, uderzenie w twarz i kopnięcie oraz wyzywanie słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, należy zakwalifikować jako przejawy fizycznego i psychicznego znęcania się nad pokrzywdzoną. Podobnie ocenić należy zachowania wobec nieporadnego z uwagi na wiek i stan psychiczny 6 letniego K. W. a polegające na wyzywaniu słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, zabranianiu jedzenia oraz wyrzucaniu i paleniu zabawek. „Znęcanie się” oznacza działanie albo zaniechanie</p>			

polegające na umyślnym zadawaniu dolegliwym cierpień moralnych lub fizycznych, powtarzających się albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. Dla bytu przestępstwa stypizowanego w art. 207 k.k. istotne jest, by „znęcanie” było zachowaniem intencjonalnym, a więc istnieje wymóg umyślności w formie zamiaru bezpośredniego. Podmiotowe i przedmiotowe okoliczności sprawy wskazują, że zachowanie oskarżonego należy zakwalifikować jako umyślne znęcanie się nad konkubiną oraz jej dzieckiem. Dlatego też przypisane oskarżonemu zachowania zakwalifikował sąd jako przestępstwa wyczerpujące znamiona z art. 207 § 1 k.k. oraz z art. 207 § 1a k.k.

Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił także znamiona występku z art. 190 § 1 k.k. i z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Czynu z art. 190a § 1 k.k. dopuszcza się ten kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Głównym przedmiotem

ochrony jest tu szeroko rozumiana wolność, zarówno w aspekcie wolności „od czegoś” (od strachu, od nagabywania, od niechcianego towarzystwa innej osoby), jak i wolności „do czegoś” (przede wszystkim do zachowania swojej prywatności). Ubocznym przedmiotem ochrony staje się tu zdrowie człowieka (psychiczne, fizyczne), jego nietykalność cielesna, nienaruszalność korespondencji itp. Do dokonania przestępstwa z art. 190 a § 1 k.k. niezbędne jest nastąpienie skutku w postaci wzbudzenia poczucia zagrożenia lub odczuwania dyskomfortu przez pokrzywdzonego (istotne naruszenie prywatności). Przy czym poczucie zagrożenia oznacza stan zagrożenia odczuwany subiektywnie przez pokrzywdzonego, który jednak musi być uznany za uzasadniony z obiektywnego punktu widzenia (wzorzec przeciętnego obywatela). W okolicznościach przedmiotowej sprawy przypisane oskarżonemu S. P. (1) zachowania groźenie B. K. (1), że porwie jej dziecko, zniszczy ją i zgotuje jej piekło, które to groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione oraz uporczywe nękanie jej poprzez dzwonienie,

nachodzenie i zaczepianie podczas spacerów z synem, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, były nieustępliwe, nachalne i nacechowane złą wolą oskarżonego. Jak wynika z zeznań samej pokrzywdzonej oraz przesłuchanych świadków wzbudziły one u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyły jej prywatność. Działając w opisany wyżej sposób oskarżony dopuścił się czynu zabronionego albowiem zrealizował określone w ustawie znamiona typów.

Działając w opisany wyżej sposób oskarżony dopuścił się czynów zabronionych, bowiem zrealizował znamiona typu. Czynny te były zawinione, albowiem oskarżony jest osobą dorosłą i jak wynika z opinii sądowno – psychiatrycznej w pełni poczytalną, a przy tym w chwili czynów nie znajdował się w sytuacji uniemożliwiającej lub chociażby ograniczającej możliwość zachowania się zgodnie z prawem.

#	3.5. Uniewinnienie		
---	--------------------	--	--

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz

zwiąże o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. P. (1)	1 - 5		Wymierzając oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo znęcania się nad konkubina karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo znęcania się nad małoletnim K. W. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, sąd uznał, że są to kary adekwatne do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw. Na określenie stopnia społecznej szkodliwości popełnionych występków miał wpływ charakter dóbr, w jakie godził oskarżony, tj. zdrowie, nietykalność cielesna, wolność i cześć pokrzywdzonych. Kolejnymi elementami wyznaczającymi ten stopień były forma i natężenie znęcania oraz jego czasokres trwający stosunkowo krótko, a mianowicie 1, 5 miesiąca.

Stopień winy oskarżonego równy jest stopniowi społecznej szkodliwości przypisanych przestępstw, bowiem nie zachodzą żadne okoliczności limitujące winę oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu za przestępstwo przypisane w punkcie 3 wyroku karę 7 miesięcy pozbawienia wolności sąd zważył, że kara ta nie przekraczała stopnia winy, który był wysoki, gdyż oskarżony będąc osobą o normalnym rozwoju, miał świadomość, iż jego zachowania nie są akceptowalne społecznie i prawnie. Wysoki był także stopień społecznej szkodliwości czynu, gdyż oskarżony działając z zamiarem bezpośrednim godził w wolność pokrzywdzonej wiedząc już, że jest ona w ciąży. Można przyjąć, iż realizował z góry przygotowany plan działania mający na celu spowodowanie u pokrzywdzonej trwałego poczucia niepokoju i dyskomfortu. Tak więc mając na uwadze powyższe zarówno motywacja, jak i sposób zachowania się oskarżonego były naganne. Jako okoliczność obciążającą przyjął sąd uprzednią karalność oskarżonego oraz

działanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

Oskarżony S. P. (1) popełnił trzy przestępstwa przypisane mu niniejszym wyrokiem, a kary wymierzone za przypisane przestępstwa są tego samego rodzaju. Mając na uwadze powyższe sąd na zasadzie art. 85 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną. Ustalając wymiar kary łącznej sąd miał na uwadze, że pomiędzy przypisanymi przestępstwami przypisanymi w pkt 1 i 2 zachodzi związek czasowy, miejscowy i przedmiotowy (oba przestępstwa znęcania). Z czynem 1 pozostaje z kolei w związku podmiotowym czyn przypisany w punkcie 3 tj, na rzecz tej samej pokrzywdzonej. Wymierzenie kary na zasadzie pełnej absorpcji jest uzasadnione jedynie wtedy, gdy któreś z przypisanych przestępstw dominuje w ocenie całokształtu bezprawnej działalności stanowiącej przedmiot osądu. W takiej sytuacji istnieją podstawy do przyjęcia, że kara jednostkowa orzeczone za takie przestępstwo będzie wystarczająco dolegliwa, by stanowić należyłą reakcję prawnokarną na wszystkie bezprawne zachowania przypisane sprawcy. W niniejszej sprawie zachodzą podstawy do zastosowania absorpcji, ale jedynie o

charakterze częściowym. Samo ukaranie oskarżonego za czyn przypisany w punkcie 3. wyroku nie byłoby wystarczającą reakcją prawnokarną na wszystko to, czego się dopuścił. Dlatego nie było w ocenie sądu podstaw, by przy wymiarze kary łącznej zastosować pełną absorpcję polegającą na wymierzeniu tej kary w wymiarze odpowiadającym najwyższej z kar jednostkowych. Dlatego też sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze **10 miesięcy pozbawienia wolności.**

Mając na względzie zabezpieczenie pokrzywdzonych sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi oraz zakaz zbliżania się do nich za wyjątkiem sytuacji związanych z wykonywaniem władzy rodzicielskiej nad małoletnią J. P. (2) na odległość mniejszą niż 50 metrów na **okres 3 lat.** W ocenie sądu zakres i czasokres tego zakazu jest adekwatny do okoliczności przypisanych oskarżonemu czynów, stopnia ich społecznej szkodliwości oraz stopnia winy oskarżonego. Zdaniem sądu zakres i czasokres orzeczonego zakazu jest wystarczający i przyczyni się do

			zapewnienia należnego spokoju pokrzywdzonej oraz jej dziecku.
5. <i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA</i> <i>ZAwarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6 - 7	Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 1.136,52 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej jako kurator procesowy		

	małoletniego pokrzywdzonego K. W.. Oskarżonego obciążono wydatkami postępowania w łącznej kwocie 1.461,95 oraz opłatą, której wysokość odpowiada wymiarowi orzeczonej kary pozbawienia wolności (180 złotych).	
6. 1Podpis		
Sędzia Agnieszka Sierocińska Z., 1 marca 2021r.		

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego adw. beacie W..